

Arrest

nr. 245 705 van 8 december 2020
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2020 maakt de verzoekster, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een administratief rapport: illegaal verblijf.

Op 11 juli 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) om de verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht en die is gemotiveerd als volgt:

“(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Polbruno op 11.07.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam: M. M. (...).

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: (...).1976

Geboorteplaats: ?

Nationaliteit: Peru

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 11.07.2020.⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het artikel 7 bepaalt de gevallen waar de minister of zijn afgevaardigd een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten als de buitenlander geen toestemming heeft om in het koninkrijk te blijven.

Het artikel 74/13 bewijst dat de minister rekening met het hogere belang van het kind het familieleven en de gezondheid van de buitenlander houdt als er een verwijderingsbesluit is.

Het artikel 74/14§ 1 wordt bepaald dat een verwijderingsbesluit een termijn van 30 dagen voorziet om het grondgebied te verlaten. Iemand die uit derde land komt, kan niet meer dan 3 maanden in het koninkrijk blijven volgens het artikel 6 maar hij heeft een termijn van 7 tot 30 dagen.

Het verplicht voor formele motivatie op wie de autoriteit weegt, moet toestaan aan de verzoekster de reden over de bestreden beslissing om te weten.

Het artikel 3 van Europees verdrag voor de Rechten van de mens verbiedt aan staten om martelingen te maken. Het artikel 3 van EVRM verbiedt iemand om onmenselijke of vernederende behandeling te dulden.

Volgens het artikel 8 van EVRM: "Iedereen heeft recht voor respect van zijn privéleven, familieleven, domicilie en zijn aansluiting".

Privéleven en familieleven worden beschermd door het EVRM.

4. Uiteenzetting van regelen die waren overtreden

Ten eerste zijn reizen naar buitenlands afgeraden zoals Peru omdat de website van Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken toont dat er reden van gezondheidscrisis zijn.

Het risico over in strijd met artikelen 3 en 8 van EVRM zijn tegenwoordig voor de verzoekster als er een terugzending naar Peru is.

De motivatie van de beslissing over een bevel om het grondgebied te verlaten integreert niet haar privéleven en familieleven die ze heeft sinds haar aankomst in België. Bovendien integreert de beslissing niet haar beroepsperspectief of sociaal perfectief en haar gezondheid.

De motivatie van de bestreden beslissing is integendeel stereotiepe en het is onpersoonlijk voor de verzoekster gegeven. Bovendien is het bovenmaats vergelijken met specifieke omstandigheden van het onderhavige geval en de termijn om te rekenen vanaf de kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten door het gemeentebestuur.

Er is geen verificatie voor mogelijkheid van een vrijwillig vertrek door de verzoekster volgens de termijn die gewezen is of de gezondheidssituatie tegen Covid-19.

Er is geen referentie van informatie gemaakt voor een mogelijk verzoek tot verlenging van de termijn.

De ontwikkelingen zijn serieuze middelen die tot nietigverklaring en tot schorsing zou kan doen tegen de beslissing over een bevel om het grondgebied te verlaten voor de verzoekster op zaterdag 11 juli 2020."

3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Tevens wordt uiteengezet dat de verzoekster verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en zodat rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een feitelijke redengeving waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat nu uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing haar privé- en familieleven, dat zij in België heeft opgebouwd, niet integreert in deze beslissing. De verzoekster gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat zij heeft verklaard *“niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben”*. Deze vaststelling is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier (zie administratief rapport *“séjour illégal”*) en in haar verzoekschrift licht de verzoekster nergens op concrete wijze toe welke familieleden zij op het grondgebied van de Schengenlidstaten zou hebben. Aldus blijkt niet dat de motivering in de bestreden beslissing omtrent het familieleven van de verzoekster niet afdoende zou zijn.

In de mate dat de verzoekster aanvoert dat haar privéleven en haar beroeps- of sociale perspectieven niet in rekening werden gebracht, wordt erop gewezen dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat hiermee rekening moet worden gehouden. Voorts licht de verzoekster ook nergens in haar verzoekschrift op concrete wijze haar beweerde privéleven toe.

Aangezien geen concrete elementen voorliggen die kunnen wijzen op een daadwerkelijk privé-, gezins- of familieleven dat zou zijn ontplooid in België of op het grondgebied van de Schengenstaten, kan de verzoekster zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM. Tot een dergelijke schending kan immers enkel worden besloten indien het in de eerste plaats vast staat dat de verzoekster relaties heeft ontplooid die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, *quod non in casu*.

Waar de verzoekster er zich over beklagt dat haar gezondheid niet wordt geïntegreerd in de bestreden beslissing, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing expliciet wordt uiteengezet dat zij verklaarde geen medische problemen te hebben. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en de verzoekster laat wederom na om te verduidelijken welke gezondheidsproblemen zij dan precies zou hebben die aan het treffen van de bestreden beslissing in de weg zouden staan. De verzoekster verwijst wel op zeer algemene wijze naar de gezondheidscrisis ten gevolge de COVID-19-pandemie, doch zij voert op geen enkele wijze aan dat zij daadwerkelijk besmet zou zijn met het voormelde virus of dat zijzelf in dit kader enige medische behandeling behoeft.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, niet stereotiep gemotiveerd is; de bestreden beslissing werd wel degelijk toegespitst op haar persoonlijke situatie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In de mate dat de verzoekster nog aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt gewezen op de mogelijkheid om een verzoek tot verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek in te dienen, wordt erop gewezen dat uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde ertoe gehouden is om op deze mogelijkheid te wijzen. Nu de verzoekster zelf de schending aanvoert van artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet, blijkt genoegzaam dat zij ervan op de hoogte is dat zij in toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek kan aanvragen.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of de door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten zou schenden.

3.2. Waar de verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voor brengt en waar zij stelt dat op de website van de FOD Buitenlandse Zaken reizen naar het buitenland, zoals naar Peru, worden afgeraden omwille van de gezondheidscrisis, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het komt de Raad als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekster aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“(b)etrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.”*

De verzoekster verwijst naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken waar reizen naar het buitenland worden afgeraden omwille van de gezondheidscrisis.

Wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen (cf. het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geldende Ministerieel besluit van 10 juli 2020 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, BS 10 juli 2020), maakt de verzoekster niet aannemelijk dat een terugkeer naar Peru, alwaar zij als Peruaanse verblijfsgerechtigd is, moet worden beschouwd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. De Raad benadrukt dat de terugkeer van de verzoekster naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven. Het is dan ook niet aangetoond dat het verbod op niet-essentiële reizen een verbod inhoudt op de terugkeer van eigen onderdanen naar hun land van herkomst.

Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België en ook in Peru gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, mocht de verweerder op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Daarenboven, indien de verzoekster zou kunnen aantonen dat zij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon/kan geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het haar vrij om, met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*.

Daarnaast maakt de verzoekster ook niet aannemelijk dat zij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

3.4. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opgeheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus in een aantal uitzonderingsgevallen waarbij kan worden afgeweken van het toekennen van een termijn van vrijwillig vertrek van 30 dagen, zoals bepaald in artikel 74/14, §1, van diezelfde wet.

In de mate dat het betoog van de verzoekster in die zin moet worden begrepen dat zij het disproportioneel acht dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak, wordt erop gewezen dat zij de redenen waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, niet betwist. Zij betwist niet dat *“niet (blijkt) dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”* en dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

De verzoekster toont de beweerde disproportionaliteit dan ook niet aan. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat de gemachtigde de bepalingen van artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet heeft miskend door, op grond van de voormelde en niet-betwiste vaststellingen, te beslissen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

3.5. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

De verzoekster betwist niet dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie”*.

Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt dat de verzoekster evenmin de schending van *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, of van de artikelen 7, 74/13 en/of 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE